

De laatste editie bracht de ultieme bevestiging. “Landen-Trois Ponts-Landen” is niet meer weg te denken uit de kalender van de echte wielertoeristen, zeg maar “grimpeurs”, doorbijters, martelaars en andere masochisten.

Eerst nog georganiseerd bij Treeske in de Argus, maar sedert enkele jaren gaat deze klassieker door in onze sporthal. Meer plaats, stortbaden, betere infrastructuur. Een groep neofieten nam het initiatief om een werkgroep samen te stellen rond deze organisatie. Het was duidelijk dat het bestuur, slechts drie man sterk, dit niet alleen kon realiseren.

Rossi, initiatiefnemer, Marc, cateringspecialist, Bijou, pc deskundige, Filip, het brein, en Bart, luchtcommunicatie, waren de eerste initiatiefnemers, maar ondertussen groeide dit groepje uit tot een 15 man sterke formatie van alle makelij, inclusief het voltallig bestuur.

Iedereen was ervan overtuigd; de 37ste editie van Trois Ponts moest de definitieve doorbraak zijn en dit zowel op kwalitatief als op kwantitatief vlak. Je ziet het, ik kan ook moeilijke woorden gebruiken.

Kosten nog moeite werden gespaard om in ons opzet te slagen.

Er werd op geen vergadering gekeken. Het vooropgestelde scenario moest lukken.

De boterpunten smolten als echte boter voor de zon.

Drie dagen vooraf werd er zelfs nog een crisisbijeenkomst georganiseerd, omdat Mont en Anthisnes uit het parcours moesten verdwijnen wegens rally. Ondertussen hadden José, Cisse, Filip, Bart, Alain, Johny alles (zoals later zou blijken) feilloos gepijld.

Mijn garage was ondertussen een echte werkplaats geworden. Borden werden gemonteerd, de “lanpatten”, de “belsninders” en de schroeven vlogen in het rond. (zie foto).

Mijn wederhelft keek verwonderd toe en besepte eindelijk dat ik toch kon werken. Gelukkig

had ik de steun van de president hemzelf. Op gebied van techniek en houtbewerking is hij één van de besten. Soms verliest hij wel eens tijd door zijn broek op te trekken. Maar dat moet je erbij nemen. Ikzelf laat de broek liever zakken.

Terug to the point. Zegge en schrijve vrijdag 23 mei 2008. Sabine de weevrouw voorspelt uitstekend weer: niet te warm, geen regen en heel belangrijk ...wind uit het oosten. Kwamen de drie wijzen ook niet uit die richting?

Ondanks de degelijke voorbereiding stijgt de stress. Gezonde stress noemen ze dat.

Ten huize Jaan wordt de auto geladen met alle borden voor splitsing, controle, bevoorrading en toppers. Dan samen met Johny en André op weg voor een lange dag. Maar de sfeer is goed en tijdens de rit haalt “onze miester” veel anekdotes naar boven van “de tijd van toen”.

Maar toch is er tijd voor bezinning. Aan het kapelleke te Nandrin bidt onze preses voor een goede afloop. Zie foto!

Zijn gebeden worden verhoord.

En dan worden de eerste borden geplaatst.

Alles verloopt vlot. Allez, bijna toch. Na de eerste slag slaat André mijne goeie hamer in stukken en brokken. Zoals Andréke op de fiets rijdt, zo slaat hij ook met de hamer ... keihard dus. Ik vergeef het hem. Voor de rest is het ne brave. In Pulseur zoeken we tevergeefs naar een belegd broodje. Dan maar een traditionele friet met cervela.

Te Rotheux komen we onverwacht José tegen, één van de twee Tutskes. Hij heeft zonet Petit Berleur achter de rug en geniet van een frisdrank. Nu nog naar les Cahottes en dan vlug naar huis, want veel tijd om uit te rusten is er niet.

Om 19 uur is het algemeen verzamelen geblazen aan de sporthal om alles klaar te zetten voor morgen. Iedereen is op post! Bijou hangt immense kaarten op (met dank aan het ministerie van huisvesting), de bevoorradingsposten worden klaargemaakt en het buffet wordt gebruiksklaar gemaakt. Het wordt dan stilaan tijd om na te gaan of de ton goed gestoken is. En ze is goed gestoken. Vraag het maar aan Piloot Puiske en kijk naar de foto hiernaast.

Tijd dan om te genieten van de verdiende en broodnodige nachtrust, maar niet voor iedereen.

Sommigen hunne Garmin is continu afgesteld op Brigitte of Treeske, of ze nu de kortste of snelste weg intikken.

En dat is dan ook de volgende dag 's morgens te merken aan enkele gezichten ...

Zaterdag 24 mei 2008 6.10 uur. De eerste wielertoeristen komen aan. Het wordt druk aan de inschrijvingstafels, heel druk, te druk en dus overdruk. Sommigen hun “tikker” gaat de hoogte in. Is er een cardioloog in de buurt? File tot aan de ingang van de sporthal. Uiteindelijk is 1013 het ultieme cijfer. Ja, ja 1013 vertrekkers uit alle hoeken van België. Probleem! Er is maar eten voorzien voor 700. God is niet in de buurt, dus geen vermenigvuldiging van peperkoeken en bananen. Alles wat eetbaar is in en rond Amay wordt opgekocht en naar de post in Rotheux gebracht. Daar moeten immers 1000 hongerigen passeren. Gelukkig blijft de familie Baron en Michel uiterst kalm en efficiënt werken. Ook in Hamoir wordt er voor meer personeel gezorgd. Luc Roosen zorgt op zijn klasse motor voor een snelle communicatie tussen de verschillende posten. Ja, er wordt aan alles gedacht. Zie foto.

Op Lorcé klikken de eerste fietsers af op 30,6 gemiddeld.

Ook Jef Vrancken van Attenhoven ziet er fit uit.

“Ich bin ei beu men kinger”, zegt hij luid.

De vlaggen aan het Bru-fabriek waaien in de goede richting. Wind in de rug tot Landen. Goed zo.

Uiteindelijk verloopt alles “picco bello”. Wat heel belangrijk is. Alle deelnemers zijn dik tevreden en wij dus ook.

Als ik met Jokke in de sporthal aankom is iedereen nog druk bezig. Bier tappen, opdienen, worsten bakken tot iedereen weg is en dan opruimen.

We kunnen tevreden terugblikken op een prachtige 37ste editie van “Landen-Trois Ponts Landen”. De inschrijvingen moeten en zullen volgend jaar vlotter verlopen.

Kunnen we in 2009 uitpakken met een perfecte organisatie?

Bij leven en welzijn zullen we het weten. Maar ik voel het nu al aan mijn water. Het gaat ons lukken.

Met dank aan alle helpers, sponsors en deelnemers.

Een gelukkige Jaan.